

Ede, 3 juni 2020

Hallo Lieve Lisan,

Dank voor alwéér een liefdevol antwoord op mijn schrijven. Brieven zijn een soort uitnodiging tot gesprek. Maar niemand is verplicht een antwoord te sturen, dus dat overkomt me ook hoor!

Ik dacht deze week na over digitale en papieren post.

we communiceren tegenwoordig vooral middels digitale kanalen. Handig daaraan is, dat we met de meeste sociale media een bericht aan hordes mensen tegelijk kunnen sturen. Ik weet trouwens niet of we ontvangers zo ook kunnen raken en of zij altijd met aandacht lezen. Maar het kán en we doen het volop. Papieren post daarentegen raakt me altijd. Zo mooi aan papieren post vind ik dat je het kunt vastpakken, omdraaien, wegleggen, in een doos bewaren.... En de factor Tijd. Digitale media zijn razendsnel, hier-en-nu, praktisch en efficiënt. Terwijl je vergadert, in de trein reist, je een collega spreekt via Zoom, een boek leest of met vrienden op een terras zit kun je Tegelijkertijd met de wereld te praten. Dat zie ik overal: de mobiele telefoon als lid van het gezelschap.

Brievenbus-post is onderweg geweest

Papieren post, door mijn brievenbus geschoven, vind ik van een andere orde. Die fysieke reis die brieven maken spreekt tot mijn romantische verbeelding. De broodjeszak die is omgebouwd tot envelop, de lichtblauwe luchtpost van de vriend in Portugal, of de jaren vijftig-kaart uit Rotterdam met schepen in fletse kleuren. Ergens, een dag of wat geleden, heeft iemand het poststuk op de bus gedaan en het had tijd nodig om aan te komen. Het is gestempeld en door handen gegaan. In een juten zak, met een vliegtuig, trein of vrachtwagen en in een tas achterop de scooter is het naar mijn huis in het bos gebracht, om uiteindelijk bij mij 'op de mat' te vallen. Ik kan zó blij zijn met echte post, dat ik het openen ervan eindeloos uitstel. Om het verlangen en verheugen op te laden verzin ik allerlei klusjes die eerst klaar moeten zijn. En ondertussen lonkt die brief, die onthuld wil worden, naar mij. Wat een bizar ritueel hè!?

Alsof de tijd stilstond

Een paar weken geleden heb ik mijn mechanische typemachine, de Hermes Baby uit de jaren '50, uitgeleend aan een vriendin. Ze is negen jaar en correspondeert fanatiek met een klasgenote. Ze zijn gestart toen school op het coronaslot ging. Tot mijn verbazing was het lint na vijftien jaar nog te gebruiken en 's avonds al kreeg ik - via whatsapp natuurlijk - een geweldige foto. Kleine Lucy aan een grote ronde tafel met een leeslamp boven haar hoofd. Om de Hermes Baby heen was de tafel leeggemaakt. Blonde krullen als gordijntjes langs Lucy's hoofd en haar handjes op de toetsen. Ze had letterlijk en figuurlijk de wereld opzij geschoven, en hand enkel aandacht voor de brief aan haar vriendin. Alsof de tijd even stilstond.

Een rare vraag om mee af te sluiten Lisan, maar "Wat is contact nou eigenlijk" vraag ik me wel eens af.

*Het ga je goed, lieve groet,
Ruth*